

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Trepkou ve věci

žalobce: **Dukar, s.r.o.**, IČO 25047922
sídlem U Plovárny 36/6, 405 02 Děčín
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Látalem
sídlem Karla Čapka 211/1, 405 02 Děčín

proti

žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 00 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 42, 120 00 Praha 2

o zaplacení 450 000 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba s tím, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 450 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 450 000 Kč od 20. 1. 2014 do zaplacení, se zamítá.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou došlou soudu dne 24. 1. 2014, ve znění pozdějších doplnění a poté, co ve zbytku byla žaloba odmítnuta usnesením ze dne 5. 3. 2015, č. j. 27 C 16/2014-45, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2015, č. j. 39 Co 145/2015-38, domáhal na žalovaném zaplacení částky 450 000 Kč s příslušenstvím jako náhrady nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce řízení. Jen

v rozsahu tohoto nároku bylo odmítnutí žaloby zrušeno usnesením Nejvyššího soudu ČR (dále jen „NSČR“) ze dne 21. 2. 2018, č. j. 30 Cdo 4754/2016-195.

2. Stran nároku, který zůstal předmětem řízení, žalobce uvedl, že Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „KS Ústí“) vydal dne 23. 7. 2007 na návrh P.Kubaly - Desmont platební rozkaz sp. zn. [REDAKCE], který doručil do sídla společnosti žalobce. Jediným jednatelem žalobce je Ing. Kubala trvale bytem na Slovensku, a platební rozkaz tak dle § 172 odst. 2 o. s. ř. neměl být vydán. Žalobce podal proti platebnímu rozkazu dne 12. 11. 2007 odpor, a to spolu s odvoláním proti usnesení Okresního soudu v Děčíně (dále jen „OS Děčín“) č. j. [REDAKCE], kterým byla na majetek žalobce nařízena exekuce. KS Ústí – pobočka Liberec usnesením ze dne 21. 2. 2008, č. j. [REDAKCE], potvrdil usnesení OS Děčín o nařízení exekuce na majetek žalobce. V dovolání ze dne 10. 6. 2008 žádal žalobce o odložení vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, NSČR však tuto vykonatelnost neodložil. Soudní exekutor následně pohledávku spolu s náklady exekuce vymohl, což žalobci oznámil přípisem doručeným dne 9. 10. 2008. KS Ústí mezitím vydal dne 30. 6. 2008 usnesení č. j. [REDAKCE], kterým platební rozkaz zrušil, Vrchní soud v Praze (dále jen „VS Praha“) toto usnesení potvrdil usnesením ze dne 28. 11. 2008, č. j. [REDAKCE] a dodal, že „*Vzhledem ke kusým a nedostatečným žalobním tvrzením nebyly ani předpoklady pro vydání platebního rozkazu.*“ Z uvedeného vyplývá, že KS Ústí konal ve věci až po téměř 6 měsících. Kdyby konal dříve a zrušil platební rozkaz poté, co žalobce podal odpor, nedošlo by k následným právním problémům. K pochybení pak došlo i ze strany KS Ústí – pobočka Liberec, který ve věci nařízení exekuce rozhodl více než o 4 měsíce dříve než KS Ústí bez toho, aby si zjistil relevantní skutečnosti týkající se platebního rozkazu, a řídil se pouze tímto platebním rozkazem. KS Ústí – pobočka Liberec nevzal do úvahy, že žalobce podal proti platebnímu rozkazu odpor, přestože žalobce tuto skutečnost ve svém odvolání uváděl. Žalobce je toho názoru, že pokud by si KS Ústí – pobočka Liberec u KS Ústí danou skutečnost zjistil, tj. že KS Ústí ve věci podaného odporu ještě nekonal, mohl z tohoto důvodu jednání ve věci odročit, anebo řízení přerušit až do rozhodnutí KS Ústí ve věci podaného odporu. Popsaným postupem soudů vznikla žalobci nemajetková újma, kterou požadoval nahradit v penězích, a to částkou 450 000 Kč. Požadavek žalobce uplatnil u žalovaného žádostí ze dne 24. 7. 2013, žalovaný však ve stanovisku ze dne 20. 1. 2014 sdělil, že je nárok promlčený, s čímž žalobce nesouhlasí, když žalovaný tento závěr neodůvodnil. Podanou žalobou se tak žalobce domáhal zaplacení částky 450 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 20. 1. 2014 do zaplacení.
3. Žalovaný žalobou uplatněný nárok neuznal a navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný potvrdil, že u něho žalobce dne 25. 7. 2013 uplatnil mj. nárok na poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nesprávný úřední postup v uvedeném řízení s požadavkem na zaplacení částky 450 000 Kč. Žádost byla vyřízena stanoviskem ze dne 20. 1. 2014 tak, že jí nebylo vyhověno, když stran předmětného nároku bylo žalovaným shledáno, že došlo k promlčení dle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. Žalovaný tak vznesl námitku promlčení i ve vztahu k žalobou uplatněnému nároku. Namítané řízení pravomocně skončilo dne 6. 5. 2009, dne 25. 7. 2013 byla podána žádost o mimosoudní projednání nároku, která byla vyřízena stanoviskem ze dne 20. 1. 2014 a dne 24. 1. 2014 byla podána žaloba. Nad rámec namítnutého promlčení pak žalovaný uvedl, že žalobcem požadovaná výše náhrady nemajetkové újmy není přiměřená jak z hlediska zákonných kritérií, tak z hlediska rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva, a rovněž namítl, že ve vztahu k žalobci se nemajetková újma nepresumuje. Žalovaný eviduje již mnoho žádostí o odškodnění ze strany žalobce. Žalobce si navíc neplní ani své základní povinnosti, když žalovanému dluží na nákladech řízení za řízení v režimu zákona č. 82/1998 Sb., která již žalovaný pravomocně vyhrál.
4. Žalobce k obraně žalovaného následně doplnil, že žalovaný nijak nezdůvodnil, na základě čeho považuje, od kdy začala plynout promlčecí doba, tedy od jakého okamžiku se žalobce jako poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, a žalobce má tak za to, že vyjádření žalovaného je zcela nepřezkoumatelné. Žalobce se jako poškozený dozvěděl o vzniku nemajetkové újmy

až na základě zajištění důkazu požadovaného usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 (dále jen „OS Praha 2“), který žalobce vyzval usnesením ze dne 6. 6. 2013, č. j. 10 C 101/2012-126, a to ve lhůtě 20 dnů, konkrétně k přeložení důkazu, že uplatnil svůj nárok ve věci samé po žalovaném. Jako laik si žalobce podrobně prostudoval zákon č. 82/1998 Sb. a dospěl k závěru, že má nárok i na náhradu nemajetkové újmy. Následně žádostí ze dne 24. 7. 2013, tj. bezprostředně poté, co se o nároku na nemajetkovou újmu dozvěděl, požadoval od Ministerstva spravedlnosti náhradu nemajetkové újmy. Na základě uvedeného je tak dle žalobce nesporné, že nárok žalobce uplatnil včas, tj. ve smyslu § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. V případě, že žalovaný bude tvrdit, že počátek běhu subjektivní promlčecí doby je od právní moci konečného rozhodnutí, je tento výklad zcela v rozporu s § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., prvá věta za čárkou: „...kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě...“, potom objektivní desetiletá lhůta nikdy nenastane, protože je pevně stanovený počátek subjektivní lhůty, tím se subjektivní lhůta nepohybuje v objektivní lhůtě a objektivní lhůta je fakticky jen: ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen + šest měsíců subjektivní lhůty. Tento výklad je dle žalobce nesprávný, když chrání silnější stranu na úkor strany slabší a neumožňuje poškozenému uplatnit své právo v desetiroční objektivní promlčecí lhůtě. Ve věci promlčení nároku má žalobce za to, že není podstatný počátek lhůty, když je nesporné, že nemajetková újma stále pokračuje. Z rozsudku OS Praha 2 ze dne 26. 1. 2015, č. j. [REDAKCE] je nesporné, že žaloba byla ve věci samé uplatněna předčasně, tedy platí obecný závěr, že nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím může být vůči státu úspěšně uplatněn pouze tehdy, nemůže-li poškozený úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči dlužníku, který je mu povinen plnit. Soud proto v této části žalobu zamítl jako předčasnou. Z rozsudku Okresního soudu v Žilině ze dne 31. 1. 2017, č. j. [REDAKCE] který nabyl vykonatelnosti dne 12. 7. 2017, je nesporné, že P.Kubalovi – Desmont žalobce nedlužil ničeho, tedy že se žalobce domohl po tomto subjektu vydání bezdůvodného obohacení. P.Kubala – Desmot si svoji povinnost stanovenou citovaným rozhodnutím nesplnil, a proto byl podán návrh na nařízení exekuce. Okresní soud v Banské Bystrici vydal dne 30. 8. 2017 pověření na vykonání exekuce pod sp. zn. [REDAKCE] a vykonáním exekuce pověřil soudního exekutora Mgr. Krále. Mgr. Král listinou ze dne 28. 12. 2017, sp. zn. [REDAKCE], informoval žalobce o vykonání majetkového šetření vůči povinnému, ze kterého vyplývá, že jediný postížitelný majetek jsou nemovité věci, avšak zajištěné záložním právem VUB, a.s., která se vyjádřila, že nesouhlasí s vykonáním exekuce na předmětné nemovité věci. Soudní exekutor na základě uvedeného nemá momentálně žádnou možnost uspokojení pohledávky žalobce. Na základě uvedeného je nesporné, že nemajetková újma na straně žalobce i nadále trvá. Do dnešního dne se žalobce svého práva nedomohl. Žalobce je neustále udržovaný v právní nejistotě, do které byl jako poškozený uveden, nepřijatelně dlouhými soudními jednáními i s ohledem na výsledky sporů. Jedinému jednateli tak způsobily soudy neustálé nepřijemnosti v rodině, i přesto, že P.Kubala je jeho bratrancem. Jediný jednatel podal na P.Kubalu trestní oznámení za maření spravedlnosti. Následně probíhalo vyšetřování a výpovědi před policií, Krajskou prokuraturou v Žilině, což bylo pro jediného jednatele žalobce velmi stresující a časově náročné. Nezákonně odebrané finanční prostředky tak žalobce nemohl, ani nemůže použít na podporu své podnikatelské činnosti. Vydání nezákonného rozhodnutí a následná exekuce poškodila mj. dobré jméno žalobce, narušila rodinný život jediného jednatele žalobce i profesionální život, resp. celkovou integritu.

5. Pro případ, že by soud dospěl k závěru o promlčení nároku, pak žalobce namítl, že vznesená námitka promlčení je v rozporu s dobrými mravy a nemůže být soudem akceptována. Odkázal přitom na nález Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. II. ÚS 76/17, ve kterém se Ústavní soud rozsáhle vyjádřil ke skutečnosti, že vznesení námítky promlčení státem za obdobných situací se jeví jako popření základních práv a svobod zaručených čl. 36 odst. 1 Listiny a práva na náhradu škody za nemajetkovou újmu zaručeného čl. 36 odst. 3 Listiny.

6. Žalovaný pak ještě doplnil, že u OS Praha 2 probíhalo pod sp. zn. [REDAKCE] další řízení mezi účastníky, ve kterém se žalobce domáhal náhrady skutečné škody z nezákonných rozhodnutí, tedy ze stejných rozhodnutí, která uvádí i ve vztahu k nyní nárokované náhradě nemajetkové újmy. I stran nároků z nezákonného rozhodnutí, u kterých je promlčecí lhůta podstatně delší než u nesprávného úředního postupu, soud dovodil, že nárok je promlčený.
7. Žalobce pak zopakoval, že nemajetková újma žalobci stále vzniká. Snažil se domoci svých na základě soudních rozhodnutí neprávem zabavených finančních prostředků a svého práva se nedomohl doposud a nedomůže. Vznášení námítky promlčení ze strany státu za situace, kdy zablokování částky přesahující 200 000 Kč bylo pro žalobce a jeho podnikání likvidační a kterou stát svým postupem způsobil, považuje žalobce za neakceptovatelné a vůči němu za nespravedlivé.
8. Na základě provedeného dokazování učinil soud následující skutková zjištění:
9. Návrhem došlým KS Ústí dne 18. 7. 2007 se P.Kubala, DESMONT, domáhal na žalobci zaplacení částky 201 807,50 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 25. 5. 207 do zaplacení, a to jako neuhrazené ceny díla dle smlouvy o dílo č. [REDAKCE] ze dne 8. 1. 2007. KS Ústí ve věci rozhodl platebním rozkazem ze dne 23. 7. 2007, č. j. [REDAKCE], kterým žalobě vyhověl a žalobci uložil též zaplatit P.Kubalovi náhradu nákladů řízení ve výši 8 080 Kč. Platební rozkaz byl zaslán žalobci poštou na adresu sídla, kde jej dne 25. 7. 2007 převzala pí V [REDAKCE]. Na originál platebního rozkazu bylo vyznačeno nabytí právní moci ke dni 15. 8. 2007. Usnesením ze dne 30. 6. 2008, č. j. [REDAKCE], rozhodl KS Ústí o zrušení platebního rozkazu, když listinnými důkazy a následným šetřením bylo zjištěno, že tento nebyl doručen žalobci do vlastních rukou. Ve stejný den bylo na originálu platebního rozkazu zrušeno vyznačení nabytí právní moci. K odvolání P.Kubaly bylo usnesení o zrušení platebního rozkazu potvrzeno usnesením VS Praha ze dne 28. 11. 2008, č. j. [REDAKCE], ve spojení s opravným usnesením ze dne 20. 1. 2009, č. j. [REDAKCE], které nabylo právní moci dne 17. 2. 2009. V tomto usnesení se VS Praha jednak ztotožnil se závěrem, že při neprokázání doručení platebního rozkazu do vlastních rukou žalobce je namíste platební rozkaz zrušit, jednak uvedl, že vzhledem ke kusým a nedostatečným žalobním tvrzením nebyly ani předpoklady pro vydání platebního rozkazu. Usnesením ze dne 3. 4. 2009, č. j. [REDAKCE], rozhodl KS Ústí o zastavení řízení s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Rozhodl tak na základě zpětvzetí žaloby, které P.Kubala učinil s tím, že na základě pravomocného platebního rozkazu byla vůči žalobci vykonána exekuce a celá pohledávka byla vymožena. Soud v odůvodnění poukázal na skutečnost, že platební rozkaz nenabyl právní moci, a zavinění zastavení řízení spatřoval na straně P.Kubaly, stran žalobce však nebylo zjištěno, že by mu v řízení vznikly nějaké náklady. Usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci dne 6. 5. 2009. Přípisem ze dne 9. 3. 2010 zasílal soud jednateli žalobce k jeho žádosti na vědomí usnesení o zrušení platebního rozkazu ze dne 30. 6. 2008, usnesení VS Praha ze dnů 28. 11. 2008 a 20. 1. 2009 a usnesení o zastavení řízení ze dne 3. 4. 2009 s vyznačenou doložkou právní moci a vyznímal jej, že věc je pravomocně skončena, a nelze se proto odvolat. Zásilka obsahující uvedené dokumenty byla doručena dne 15. 3. 2010 (*zjištěno ze spisu KS Ústí sp. zn. [REDAKCE]*).
10. Návrhem došlým OS Děčín dne 19. 9. 2007 se P.Kubala, DESMONT, domáhal nařízení exekuce k vymožení nároků dle platebního rozkazu KS Ústí ze dne 23. 7. 2007, č. j. [REDAKCE]. Návrhu bylo vyhověno usnesením ze dne 8. 10. 2007, č. j. [REDAKCE]. K odvolání žalobce bylo usnesení o nařízení exekuce potvrzeno usnesením KS Ústí – pobočka v Liberci ze dne 21. 2. 2008, č. j. [REDAKCE], které nabylo právní moci dne 22. 5. 2008, když odvolací soud dospěl k závěru, že pí V [REDAKCE] byla oprávněna platební rozkaz za žalobce převzít. Vyrozměním ze dne 19. 9. 2008, došlým OS Děčín dne 23. 9. 2008, sděloval soudní exekutor soudu, že vymohl pohledávku P.Kubaly s příslušenstvím a náklady exekuce, a že tedy byla exekuce provedena. Usnesením NSČR ze dne 19. 10. 2010, č. j. [REDAKCE] které nabylo právní moci dne 24. 11. 2010, bylo usnesení KS Ústí – pobočka v Liberci ze dne

21. 2. 2008, č. j. [REDAKCE], k dovolání žalobce zrušeno a věc byla vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení, když NSČR nepovažoval za správný závěr o oprávnění pí V [REDAKCE] převzít platební rozkaz za žalobce. Usnesením KS Ústí – pobočka v Liberci ze dne 25. 1. 2011, č. j. [REDAKCE] bylo následně znovu rozhodnuto odvolání žalobce proti usnesení o nařízení exekuce tak, že usnesení OS Děčín bylo změněno tak, že se návrh na nařízení exekuce zamítá. Odvolací soud tak rozhodl s ohledem na skutečnost, že vydaný platební rozkaz byl v mezidobí zrušen a nalézací řízení zastaveno, a neexistoval tedy již exekuční titul. Spornou otázkou oprávnění pí V [REDAKCE] převzít za žalobce platební rozkaz se již odvolací soud nezabýval. Usnesení odvolacího soudu nabylo právní moci dne 20. 11. 2011 poté, co bylo řádně doručeno žalobci do datové schránky. Jednateli žalobce však byl obsah tohoto usnesení znám již od 28. 3. 2011, kdy v rámci vadného doručování (jednateli žalobce namísto žalobce samého) zásilku obsahující předmětné usnesení převzal od provozovatele poštovních služeb (*zjištěno ze spisu OS Děčín sp. zn. [REDAKCE]*).
11. Podáním ze dne 24. 7. 2013, doručeným žalovanému dne 25. 7. 2013, žalobce na základě výzvy OS Praha 2 k doložení předběžného uplatnění nároku v řízení sp. zn. [REDAKCE] uplatnil u žalovaného mj. požadavek na náhradu nemajetkové újmy dle § 32 odst. 3 zákon č. 82/1998 Sb. ve výši 450 000 Kč. Uvedl při tom, že na základě usnesení OS Praha 2 si jako laik podrobněji prostudoval zákon č. 82/1998 Sb. a dospěl k závěru, že má dle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu nemajetkové újmy, kterou tak v částce 450 000 Kč požadoval. Tuto částku považoval za předběžnou, neboť nemajetková újma stále trvá. Celková délka řízení je od 23. 7. 2007, kdy byl KS Ústí vydán platební rozkaz, do 24. 7. 2013, kdy byla sepsána žádost, šest let. Žalobce současně upozorňoval na skutečnost, že do sepisu žádosti mu nebyla vzniklá škoda v plné výši uhrazená, přitom se jednalo o tak banální záležitost, jakou je doručení platebního rozkazu do vlastních rukou. Při všech podáních žalobce neustále upozorňoval s využitím všech dostupných prostředků na nesprávné právní posouzení věci, aby nedocházelo ke zbytečným průtahům v řízení, bohužel však neúspěšně. Žalovaný žádost vyřídil stanoviskem ze dne 20. 1. 2014, kterým poskytnutí náhrady s odkazem na promlčení odmítl (*zjištěno ze žádosti, stanoviska*).
12. V řízení vedeném u OS Praha 2 pod sp. zn. [REDAKCE] se žalobce domáhal zaplacení částky 70 595 Kč s příslušenstvím, která měla představovat náhradu škody v podobě nákladů na další existenci společnosti žalobce v období 4. čtvrtletí roku 2007 až roku 2013, kdy odpovědnostním titulem měla být nezákonná rozhodnutí – shora v odstavcích 9. a 10. odůvodnění tohoto rozsudku popsaná rozhodnutí KS Ústí a KS Ústí – pobočka v Liberci. Jak soud prvního stupně, tak soud odvolací vzaly za rozhodný okamžik pro počátek běhu subjektivní tříleté promlčecí doby dle § 32 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. doručení usnesení KS Ústí – pobočka v Liberci č. j. [REDAKCE] žalobci dne 28. 3. 2011. Jelikož pak žalobce uplatnil nárok na náhradu škody u žalovaného a u soudu až dne 29. 9. 2014, stalo se tak až po uplynutí promlčecí doby a námitka promlčení vznesená žalovaným byla shledána důvodnou. Námitku promlčení neshledal odvolací soud rozpornou s dobrými mravy. Taková situace by se mohla výjimečně stát v případě, kdy by to bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby ničím nezavinil a proti němuž by za takové situace zánik nároku v důsledku promlčení byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatněného práva. Takové skutečnosti nebyly v daném případě zjištěny, ani žalobcem tvrzeny, žalobci nic nebránilo svůj požadavek u žalovaného uplatnit včas (*zjištěno z rozsudku OS Praha 2 č. j. [REDAKCE] rozsudku Městského soudu v Praze č. j. [REDAKCE]*).
13. Všechny další návrhy na provedení dokazování soud pro nadbytečnost zamítl, když z dokazování již provedeného byl učiněn dostatek skutkových zjištění pro rozhodnutí věci.
14. Takto zjištěný skutkový stav soud posoudil dle následujících ustanovení právních předpisů:

15. Dle § 5 zákona 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, nebo nesprávným úředním postupem.
16. Dle §§ 14, 15 zákona se nárok na náhradu škody se uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6, uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu. Domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.
17. Žalobce splnil podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu.
18. Dle § 13 zákona odpovídá stát za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.
19. Dle § 31a zákona se bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k
 - a) celkové délce řízení,
 - b) složitosti řízení,
 - c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení,
 - d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a
 - e) významu předmětu řízení pro poškozeného.
20. Dle § 32 odst. 3 zákona se nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Vznikla-li nemajetková újma nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, neskončí promlčecí doba dříve než za 6 měsíců od skončení řízení, v němž k tomuto nesprávnému úřednímu postupu došlo.
21. Dle § 35 odst. 1 zákona promlčecí doba neběží ode dne uplatnění nároku na náhradu škody do skončení předběžného projednání, nejdéle však po dobu 6 měsíců.
22. Pro právní posouzení věci je nutné zdůraznit, že předmětem řízení zůstala po odmítnutí zbytku žaloby toliko náhrada nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce řízení vedeného u KS Ústí nejprve pod sp. zn. [REDAKCE] a následně pod sp. zn. [REDAKCE] a na ně navazujícího, resp. v důsledku shora popsanych postupů částečně souběžně probíhajícího exekučního řízení vedeného u OS Děčín pod sp. zn. [REDAKCE]

██████████ kdy nalézací řízení a na ně navazující exekuční se pro posuzování celkové doby řízení a její přiměřenosti považují za jeden celek (viz stanovisko NSČR sp. zn. Cpjn 206/2010). Jestliže žalobci měla vzniknout i jiná nemajetková újma z jiných důvodů (nezákonné rozhodnutí či jiný nesprávný úřední postup), nebylo její posouzení a případné odškodnění předmětem tohoto řízení.

23. Nemajetková újma plynoucí z nepřiměřené délky řízení je v obecné rovině představována stavem nejistoty, do níž byl poškozený v důsledku nepřiměřeně dlouze vedeného řízení uveden a v níž byl tak udržován. Takováto újma začíná poškozenému většinou vznikat již v průběhu posuzovaného řízení od chvíle, kdy jeho délku začne vnímat jako nepřiměřenou, a k dovršení jejího vzniku logicky dochází nejpозději s koncem řízení, ve kterém k nesprávnému úřednímu postupu došlo. Jinými slovy, je-li již řízení skončeno a je znám jeho výsledek, nemůže účastník nadále trpět pocitem nejistoty, kdy a jak takové řízení skončí. Jelikož se pak v případě nemajetkové újmy jedná o negativní dopad délky řízení do vnitřní (morální) integrity poškozené osoby, je to právě tato osoba, která si vznik, trvání, postupné navyšování či kolísání takovéto újmy uvědomuje a které je také při skončení řízení celkový rozsah a obsah utrpěné újmy jako první znám.
24. Z provedeného dokazování vyplynulo, že nalézací vedené u KS Ústí pravomocně skončilo dne 6. 5. 2009, exekuční řízení vedené u OS Děčín pak pravomocně skončilo dne 20. 11. 2011, kdy však jedinému jednateli žalobce byl výsledek tohoto exekučního řízení znám již od 28. 3. 2011. Den 20. 11. 2011 je tak nutno považovat za nejzazší den, kdy si žalobce byl (anebo musel být) vědom nemajetkové újmy, která mu měla vzniknout z důvodu, že řízení u uvedených soudů byla (dle tvrzení žalobce) vedena nepřiměřeně dlouhou dobu, a současně za nejzazší den rozhodný pro počátek běhu šestiměsíční promlčecí doby dle § 32 odst. 3 zákona. Jelikož pak požadavek na náhradu takové újmy byl u žalovaného uplatněn až dne 25. 7. 2013, je zřejmé, že k promlčení dle § 32 odst. 3 zákona došlo ještě před uplatněním nároku u žalovaného, a že tedy nemohlo ani dojít ke stavění promlčecí doby dle § 35 odst. 1 zákona. V následně zahájeném soudním řízení o náhradu nemajetkové újmy se pak žalovaný promlčení důvodně dovolal.
25. Za nepřipadný v daném směru považoval soud argument žalobce, že by za rozhodný pro počátek běhu promlčecí doby měl být považován až okamžik, kdy si na základě výzvy OS Praha 2 v řízení sp. zn. ██████████ podrobněji prostudoval zákon a dospěl k závěru, že má na náhradu nemajetkové újmy nárok, tj. v podstatě okamžik, kdy tento nárok uplatnil u žalovaného. Počátek běhu promlčecí doby je vázán na vědomost poškozeného o vzniku újmy, k čemuž u žalobce muselo dojít v době výše uvedené, nikoliv na dobu zjištění, že se dle zákona jedná o újmu odškodnitelnou.
26. Za stejně nepřipadnou pak považoval soud argumentaci žalobce v tom směru, že vznik nemajetkové újmy nebyl na jeho straně dosud dovršen a že mu tato i nadále vzniká. Přestože soud v základu nezpochybnuje, že by žalobci s ohledem na shora popsání skutečnosti, ke kterým došlo v průběhu nalézacího a exekučního řízení, mohla i nadále vznikat nemajetková újma, zejména nedomohl-li se vrácení plnění, které na něm mělo být v konečném důsledku vymoženo nedůvodně (kdy soud ani jednu z těchto skutečností pro nadbytečnost důkazně neproověřoval), nejedná se o újmu, která by měla plynout z nepřiměřené délky řízení, které skončilo před více než 7 lety. Žalobcem takto doplněná argumentace se mívá s předmětem tohoto odškodňovacího řízení.
27. V souvislosti s konstatovaným promlčením se pak soud neztotožnil s názorem žalobce, že by se v případě žalovaným vznesené námitky promlčení mělo jednat o úkon rozporný s dobrými mravy, ke kterému by nemělo být přihlíženo. Za nepřipadný předně považoval soud argument žalobce, že nemravnost námitky promlčení by mělo způsobovat již to, že ji vznášá stát, který újmu způsobil. Přistoupení na takovouto argumentaci by znamenalo, že každá námitka promlčení vznesená proti jakémukoliv nároku na náhradu škody (újmy) by měla být považována

za rozpornou s dobrými mravy, když takovouto námitku vznáší vždy škůdce, po kterém je náhrada požadována. Tak tomu zcela jistě není a institut promlčení je zcela integrální součástí právního řádu i ve vztahu k nárokům na náhradu újmy, včetně újmy způsobené státem. Zákon č. 82/1998 Sb. pak obsahuje stran promlčení nároků z titulu nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu speciální úpravu odlišnou od obecné úpravy v občanském zákoníku.

28. Se žalobcem lze přesto souhlasit, že námitka promlčení vznesená státem může být za určitých specifických okolností shledána rozpornou s dobrými mravy. Bylo by tomu tehdy, pokud by zde existovala nějaká skutečnost přičitatelná státu, která by způsobila, že poškozený svůj nárok před uplynutím promlčecí doby neuplatnil. Mohlo by se např. jednat o vyvolání mylného dojmu na straně poškozeného, že jeho nárok bude státem kladně vyřízen bez nutnosti zahájit před uplynutím promlčecí doby řízení před soudem, či o změnu judikatury vykládající otázky promlčení či běhu promlčecích lhůt (viz též žalobcem odkazovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 76/17). Nic takového se však v případě žalobcem uplatňovaného nároku nestalo. Argumentaci újmou, která má žalobci plynout z jiných titulů než nepřiměřené délky posuzovaného řízení, považoval soud stejně jako u posouzení samotného promlčení za míjející se s předmětem tohoto řízení, případná neznalost žalobce právní úpravy odškodňování dle zákona č. 82/1998 Sb., včetně úpravy promlčení, je ve vztahu k posuzování souladu vznesené námitky promlčení s dobrými mravy irelevantní. Stran souladu žalovaným vznesené námitky promlčení tedy lze učinit obdobný závěru jako ve výše odkazovaném řízení vedeném u OS Praha 2 pod sp. zn. [REDAKCE] tj. že žalobci nic nebránila žádná skutečnost přičitatelná státu, aby svůj požadavek na náhradu nemajetkové újmy uplatnil u žalovaného a u soudu včas.
29. S ohledem na důvodně vznesenou námitku promlčení tedy soud podanou žalobu, aniž by se pro nadbytečnost zabýval hodnocením naplnění jednotlivých předpokladů odpovědnosti státu za nemajetkovou újmu z titulu nesprávného úředního postupu, jako nedůvodnou zamítl.
30. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalovaný byl ve věci plně úspěšný, a měl by tak vůči žalobci právo na plnou náhradu nákladů řízení, za současné aplikace § 150 o. s. ř., dle kterého jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nebo odmítne-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního setkání s mediátorem nařízeného soudem, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat. S ohledem na v řízení (opakovaně) prokázané špatné majetkové poměry žalobce, pro které byl žalobci rovněž ustanoven k ochraně zájmů zástupce z řad advokátů, dospěl soud k závěru, že jsou tu takové okolnosti hodné zvláštního zřetele, pro které je namíste žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznat. Soud se zamýšleným postupem při rozhodnutí o náhradě nákladů řízení žalovaného před vyhlášením rozsudku seznámil, žalovaný ponechal takovýto zamýšlený postup bez vyjádření.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Praha 28. listopadu 2018

Mgr. Martin Trepka, v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Renata Kudrnová